

tror nok, at saa godt som alle Fiskere ere enige om, at de helst ville have det der, hvor den dybe Fjord begynder. En anden Del af Landboerne ønsker det lidt sydligere, og endelig ønske Nymindegab-Folkene ingenting. Skodbjergene, som Forslaget lyder paa, ere egentlig en Slags Kompromis mellem de interesserede Parter, og at Kompromis'et netop maatte komme til at ligge paa dette Sted, har jeg allerede berørt. Det ligger lige ud for Skern Aa, hvor der midt igennem Fjorden gaar en Rende, der er omtrent 5 Fod dyb og 500—1,000 Alen bred lige over mod Klitten. Naar denne gennemskæres ud for denne Rende, hvor de største Vandmasser komme, er dermed givet — det vil sikkert ingen bestride —, at denne Gennemskæring lettest kan holde sig aaben, netop fordi Vandet der kan løbe lige ud og skabe det kraftigste Udløb. Ved Frygten for Oversvømmelsen fra Havet skal jeg ikke dvæle. Jeg nærer, som sagt, ikke nogen Frygt og jeg tror, det er rigtigt, hvad der staar i Ministerens Redegørelse, at Frygten maa betegnes „dels som grundløs, dels i hvert Fald som meget overdreven“.

Det Andragende, der her ligger for os, er fra Lodsejere, der have de laveste Enge og de laveste Marker og væsentlig ere dem, som grænse direkte til Fjorden. Det er dem, der ønske den foreslaaede Gennemskæring. Der er indkommet et andet Andragende, det gaar mod dette Udløb, og for Folk, der ikke kende Forholdene og dem, der have underskrevet dette sidste Andragende, vil det være uhyre vanskeligt at danne sig en Mening om, hvilket Værd de Navne have, der staa under det. Jeg har allerede sagt, at paa den Adresse, der er kommet ind imod Udløbet, bør man egentlige tage $\frac{2}{3}$ fra, maaske kan jeg senere faa Lejlighed til at fremdrage Beviser herfor. Men paa det første Andragende have de Folk, der have underskrevet det, maattet sætte ved deres Navn, hvor mange Tdr. Land Eng og hvor mange Tdr. Land lav Jord de repræsentere. At sætte sit Navn paa som „Landmand“ og saa lade det være godt, enten man har Jord ved Fjorden eller maaske oppe i Kærene, er dog noget helt andet. Derimod er det i det første Andragende opgjort for hvert enkelt Sogn, hvorledes Forholdene ere.

Nu staar Spørgsmaalet altsaa til Lovgivningsmagtens Afgørelse, eller egentlig til Rigsdagens, thi den højtærede Minister har jo taget Stilling, hvad han fortjener Tak for. Hvis dette gamle Spørgsmaal

skal løses, maa der gøres et Forsøg, og som jeg oftere har sagt her i Tinget, bør vi gaa til et Forsøg, som ikke koster uovervindelig store Summer. Det lille Offer, her er Tale om, overfor et saa stort Foretagende, som det er, navnlig set fra et Fiskeristandpunkt, hvor det er Masser af Millioner, det drejer sig om, bør vi bringe for at se, hvorvidt man kan have nogen Fordel deraf eller ikke. Og en Ting vil jeg minde ærede Medlemmer om, det er, at man faar ikke Ro, før der virkelig er gjort et Forsøg paa at løse denne Sag, der nu har staaet paa saa lang Tid. Jeg synes, vi ikke skulde friste Egnens Befolkning, Fiskere eller Landmænd, længere, deres Taalmodighed er sandelig bleven godt prøvet, og nu turde det være paa Tide at gøre dette Forsøg, som Ministeren agter at gøre, saafremt det høje Ting vil følge ham. Det kan kaldes en lokal Sag, men det kan ogsaa kaldes et nationaløkonomisk Spørgsmaal af stor Rang, som Lovgivningsmagten ikke har Lov til at skubbe fra sig, men som den bør lægge sig nøje paa Sinde. Jeg anbefaler Tinget at gaa med til dette Forsøg. Under alle Omstændigheder er det sikkert, at dermed vil det Spørgsmaal være ude af Verden, i alt Fald for en rum Tid. Man vil da faa prøvet, hvorvidt Forsøget er i Stand til at opfylde de Forventninger, der stilles til det, eller det mulig ikke kan det. I saa Fald kan Udløbet gaa tilbage til sit gamle Leje, det koster ingen Penge eller i alt Fald kun meget lidet, for Havet vilde gerne selv lukke, hvis det fik Lov dertil.

Martin Madsen Halsted: Jeg vil først rette en Tak til den ærede Minister for offentlige Arbejder for hans Svar paa de af mig stillede Spørgsmaal. Kommissoriet er altsaa udstedt saaledes, at Kommissionen skal have eller formenes at have sine Arbejder endt til Juli, hvilket vil sige, at der er Tid til at faa udarbejdet et Forslag, der kan forelægges ved den næste Samlings Begyndelse, idet Kommissionens Betænkning i alt væsentligt vil indeholde et saadant Forslag. Det kan altsaa fremlægges ved Samlingens Begyndelse, og da den højtærede Minister har stillet sig villigt til Tanken om tillige eventuelt paa en eller anden Maade at komme Funktionærerne til Hjælp, f. Eks. ved at give Loven $\frac{1}{2}$ Aars tilbagevirkende Kraft, betragter jeg dette som et saa væsentligt Resultat, som der i dette Øjeblik overhovedet kunde ventes. Jeg betragter det som et Resultat i den Forstand, at man paa en eller anden